

«Պատկերասրահը օգտակար է առանձնահատուկ ոճով, ներքին էներգիայով, որտեղ կա մի ուրույն, մի անսակարկելի վսեմություն ու բարյացակամություն: Այս անգամ նա ներկայացրեց գեղարվեստական իր տեսիլքը. գեղագիտական գրեթե նոր գաղափար՝ գույների մոլեգին շռինդ, լույս, որոնք պիտի ներդաշնակվեն քնարականության հետ ու այդպիսով լույս ձառագեն: Այդ պահին միայն կարող է ծնվել հրաշքը, եւ ծնունդին մասնակից բոլորը կարող են ճշմարիտ հաճույք ստանալ: Այո՛, հնարավոր է եւ վիճարկել նման գաղափարի հետ, որն ինչ-որ տեղ պարզունակ է թվում, բայց չէ՞ որ հեղինակը չի ժխտում, որ իրականում արհեստավարժ արվեստագետ չէ:

«Այժմ դուք մեծ բավականություն կստանաք» հանդիսավարի բառերն, ասես, երեկոյի կրկներգն էին դարձել: Այնպես, կարծես հանդիսատեսը պարտավոր էր ենթարկվել ու այդ հաճույքը «ստանալ»՝ համարելով դա միակ նպատակն արվեստում: Բայց հիրավի, զարմանալի էր. Ալեքսանդր Պիրադովին հաջողվեց այն, ինչ հազվադեպ է հաջողվում մինչեւիսկ բարձրակարգ արվեստագետներին: Հանդիսատեսն իրոք «ենթարկվեց» ու հաճույքով թափանցեց երաժշտության աշխարհ:

Բեմին ներկայացված էին Զուրաբ Նիժարաձեի եւ Գայանե Խաչատրյանի լուսավարար

կտավները, որոնք եւ դարձան երեկոյի գեղագիտական երանգը: Ալեքսանդր Պիրադովը դրանք այնքան սիրով էր ներկայացնում, որ թվում էր՝ իրենն են այդ հրաշակերտ արարումները: Երաժշտական մասը բացեց դաշնակահարուհի Քրիստինա Մերաբովան՝ հրաշալի կատարելով Ռեազ Լադիժեի «Ռոնդո-տոկկատոն»: Նրան հաջորդեց քույրը, նույնպես միջազգային մրցույթների դափնեկիր Ռեզինա Մերաբովան՝ այս անգամ Արամ Խաչատրյանի «Տոկկատո»-ի կատարմամբ: Ու երեկոն ստացավ իսկական թփլիսյան երանգ. ընդգրկված էին վրացի ու հայ թփլիսցի կոմպոզիտորների ստեղծագործություններ: Կախա Ցաբաձեի «Էքսպրոմտ»-ը հնչեց ջութակահարուհի Քեթեւան Թավչավիձեի եւ դաշնակահարուհի Մայա Ջիզվելաշվիլու զգայական կատարմամբ: Իշխում էր հին Թիֆլիսի մթնոլորտ: Իսկապես մայրաքաղաքային ու մի փոքր էլ՝ գավառային, բառիս ամենադրական իմաստով: Գավառականությունն, ի դեպ, իր մեջ երեւույթների մի ամբողջ դաս կարող է պարունակել: Եվ դրանցից մեկը միմյանց խնդրելու մարդկային անտարբերության ժխտումն է. մարդն ու ստեղծագործող անհատը չեն լուծվում, նրանք մշտապես մեր աչքի առջեւ են: Այսպես, «բնակչության մեկ շնչին» հարաբերության մեջ, ստեղծագործ ոգով օժտված կամ արվեստին առնչվող մարդկանց թիվը Թփլիսիում միշտ էլ բարձր է եղել, քան այլ տեղերում: Մեր քաղաքն աշխարհին է տվել բացառիկ գործիչների, որոնցից յուրաքանչյուրն առանձնացել է ազգային իր բացառիկ եւ ուրույն «թփլիսցու» պատկանելությամբ: Ու դա կազմել է մշակույթների, լեզուների ու արվեստի աշխարհների մի ամբողջ հանրագումար: Թփլիսին ասես ուղիղ ելք է ունեցել դեպի համամարդկային աշխարհ: Միաժամանակ, դասակարգվել է արվեստի գործիչների տարբեր խավերի ու շրջանների, որոնք, ի վերջո, հանդիպել են իրար նույն խաչմերուկում եւ միախառնվել ընկերության ու բարեկամության նույն հյուսքում: Եվ այն, որ արվեստին առնչվող ամեն ոք, այսինքն՝ ոչ միայն նրա արարիչները, այլեւ հանդիսատեսը, ճանաչում էին միմյանց եւ կազմում մի միասնական օջախ, չէր նվազեցնում ոչ մի պահանջ, դեռ ավելին, ավելի բարձրաճաշակ էր դարձնում այն: Թփլիսին հակված էր դեպի բարին ու, թեւեւ այնտեղ շատ հաճախ էր պաթոսա-կոմպլիմենտար տոնը, բայց խստապահանջ էր նաեւ: Բավականին բարձր էր գնահատվում հատկապես ստեղծագործելու մեկնակետը: Եվ ահա, Վրաստանի կոմպոզիտորների միության տանը կայացած այս երեկոն, որ պարուրված էր վաղեմիության հանդեպ կարոտի ջերմացնող զգացողությամբ, համերգային իր ծրագրի ու գողտրիկ լսարանի միջոցով, պեղել էր ասես մոռացվածն ու դրանով այդքան ուրախություն բերել հանդիսատեսին: Իսկ կենդանի դասականի՝ Վաժա Ազարաշվիլու մասնակցությունը համերգին հաղորդել էր նրան հատուկ ձեւաչափ: Մասնորոշի ստեղծագործությունները հնչեցին ոչ մեկ անգամ: Քույրեր Մերաբովաների «Գալուպ»-ի կատարումը համընդհանուր հիացմունք առաջացրեց, իսկ Հերբերտ ֆոն Կարայանի անվան մրցույթի դափնեկիր Գալինա Բանդուրայի կողմից Վ.Ազարաշվիլու «Ռախմանինովին ձոնված» ստեղծագործության նուրբ ու վիրտուոզ կատարումն արժանացավ ոչ միայն հանդիսատեսի, այլեւ իր՝ հեղինակի երախտիքին: Ալեքսանդր Պիրադովը պատմեց, որ երեւանյան մի ընտանիքում դպրոցական աղջնակը դաշնամուրի առաջ նստել ու նվագել էր Վաժա Ազարաշվիլու «Նոստալգիան», ստեղծագործություն, որ արարել էր կոմպոզիտորը Սուլխան Ցինցաձեի մահվան օրը: Հյուրի հարցին, թե որտեղի՞ց էր սերտել այդ ստեղծագործությունը, պատասխանել էր, որ վերջինս ընդգրկված է իրենց դպրոցական ծրագրում: Լսելով այդ՝ ներկաները համակվեցին երկու մշակույթների կենդանի, նաեւ մերօրյա գոյության հաճելի զգացումով, դեռ հին ժամանակներից եկող, երբ ազգային իրենց բազմերանգության մեջ վրացական ու հայկական մշակույթները Թփլիսիում հաճախ էին ստեղծում գեղարվեստական ու մարդկային ընդհանուր արժեքներ:

Կոնսերվատորիայի պրոֆեսոր Վիլլի Գրիգորյանը կատարեց երկու ստեղծագործություն՝ Գեորգի Ցաֆաձեից ու Միքայել Թարիվերդիեից՝ «Դու մի տխրիր» երգը: Եվ կարծես կարոտախտը առ հնությունը, մոռացնել էր տալիս դարաշրջանների վազքը՝ խարսխելով այն մարդկային ու ստեղծագործական գրեթե կատարյալ հարաբերությունների վրա: Մասնակիցներից գրեթե բոլորը կատարում էին ստեղծագործություններ, որոնք վաղուց արդեն ոչ միայն միս ու արյունն էին դարձել թբիլիսցիներիս, այլև համաշխարհային մշակույթի սեփականությունը: Միքայել Թարիվերդիեի բազմաժանր ստեղծագործությունները հնչեցին գրեթե բոլոր մասնակիցների կողմից: Մերաբովաները կատարեցին Մ.Թարիվերդիեի երկու դաշնամուրի համար մշակած պիեսներն ու նաեւ Ա.Խաչատրյանի «Սուսերով պարը»: «Բրավո» եռյակը՝ Գալինա Բանդուրան, Անատոլի Դանելյանն եւ Ալյոնա Օհանովան, ընտրել էր Մ.Թարիվերդիեի «Մելոդիան» եւ Վ.Ազարաշվիլու «Տանգուն»:

Թբիլիսյան երեկոն լիարժեք չէր լինի, իհարկե, առանց հյուրերի: Այս անգամ անակնկալ դարձան հայտնի դաշնակահար Անրի Մերաբովի կողմից կատարած երեւանցի, այս տարի իր մահկանացուն կնքած կոմպոզիտոր Ալեքսանդր Հարությունյանի «Երեկոն Արարատյան դաշտավայրում» եւ «Սասունցիների պարը»: Պրոֆեսոր Պիրադովը պատմեց, որ երկար էր փնտրում նաեւ համերգն ավարտող ակորդ, ապա որոշել էր, որ դա հարազատ պիտի լիներ կովկասյան բոլոր ժողովուրդներին: Եվ ընտրել էր Ա.Խաչատրյանի «Լեզգինկան», որը կատարվեց Անրի Մերաբովի, Գալինա Բանդուրայի, Անատոլի Դանելյանի եւ թմբկահար Դավիդ Ուզունովի կողմից՝ ողջ դահլիճի ռիթմիկ ծափահարությունների ներքո:

...Այդ օրը ստեղծվել էր բեմի ու հանդիսատեսի միասնություն, այդքան խորթ ու հազվադեպ մեր ժամանակների համար. դա կարող էր տեսնել լուսանկարի ճանաչված վարպետ Լեւան Գորգիջանիձեի լուսանկարներում: Կարելի է վստահ ասել, որ հավաքվել էր թբիլիսիյան բազմազգ հանդիսատեսը, անցյալի հանդեպ իր կարոտախտը մարելու համար: Ու թվում էր, թե այս իմաստով միայն ավագ սերունդը պիտի լիներ: Սակայն, ինչպես պարզվեց, դահլիճում եւ՝ երիտասարդներ, եւ՝ երեխաներ կային:

Անշուշտ, սա միայն հույս է ներշնչում, որ ներդաշնակության թբիլիսյան ավանդույթները կփոխանցվեն եւ կապրեն որպես կենդանի օրգանիզմ:

ՄԱՐԻԱ ՖԻԼԻՆԱ

Вне всякого «" сомнения, он не хотел быть священником, ведь его воспитывали, «" как воина.

Ноги соскользнули со скалы, я грохнулся, разбив «" [скачать сергей трофим город сочи](#) «" при падении до крови руки.

Нет, милорд, это не так, возразил Аззи.

Ему пришлось сильно снизить скорость.

Женщина-эльф " " уставилась на нее, а остальной Колдовской Народ затрещал и зачирикал " [скачать армянский дудук](#) " от изумления все, кроме зеленого " " гоблина, который катался по земле, умирая от смеха.

Ты храбро " " сражался с целым войском врагов и " [Скачать alcohol 120](#)
[ключ](#) " убил
многих знаешь, ты очень искусно владеешь мечом, но "
[скачать бланк табеля учета рабочего времени т 13](#)
" один негодяй подкрался к тебе со спины и ударил палашом по голове, когда
" " ты этого совсем не ожидал!

document.getElementById("d41cb1e47FKB72kxyoc1").style.display = "none";